

гаринъ, той е и за себе си полезенъ, както и за селенитѣ. Ако не по евтинията да намира полза селенина, но той понѣ печели скъпото за него врѣме, когато, ако нѣмаше такъвъ селски дюгень, той трѣбваше и за една най-малка покупка да прибѣгва въ града и да губи цѣль день.

И въ турско врѣме ги имаше по селата таки- вато продавачи, наречени базиргени (търговци). Повечето отъ тѣхъ ходѣха отъ село въ село съ сто- ката си, която прѣнасяха или на конь, или съ та- лига (кола съ единъ конь), но едва ли нѣкои отъ тѣхъ харосваше. Ако искаха да иматъ що-годѣ за- щита отъ турцитѣ, тѣ трѣбаше, който какъ имъ по- иска на вѣра, да не имъ отказватъ, че сѣтнѣ — да иматъ да зематъ, ако ли не, тамъ отвънъ селото ще го прѣдварятъ, ще го обержтъ хубаво, и туѣ за туѣ. По врѣмето обаче на разбойника Солака, всичкитѣ тогива съществуващи базиргени, си прибраха края и се отдръпнаха въ градищата си. За голѣмо чудо бѣ останалъ само единъ конникъ базиргенинъ, който безъ страха, безъ грижа, ходѣше си, както и прѣди, свободно отъ село въ село и си вършеше търговията. Да го срѣщнешъ неможешъ рѣче тоя базиргенинъ е християнинъ. Обржженъ отъ главата до петитѣ, съ аленъ — шюскюллия фесъ прѣввързанъ съ пжестра язма (шарена кърпа), съ джешкенлия върхна дрѣха, съ колчаелии потури, прѣпасанъ съ широкъ поясъ — тарабулузъ, отгоръ пояса съ сѣрма опитъ силихлъкъ, въ силихлъка натѣкнати два гюмюшъ тепелия пищоха, ятаганъ акъ-канзалия, отзадъ му стърчи дълга пушка прѣплѣщена, отпрѣдъ на коня два кубурлуци съ други два евзалия пищоха, а самъ юнакъ, младъ на